

BİRİNCİ BÖLÜM

CAMERON BOXER

Uçan savaş otobüsüyle muharebe alanına yaklaşmak... Bundan daha feci bir şey olamaz.

Durum şuydu: Ben dahil elli büyük savaş oyuncusu geniş ekran televizyondaki haritaya –yani adaya– hücum etmeye hazır bekliyordu. Buradaki *ben* kısmı çok önemli; çünkü canlı yayın yapıyordum. Bir video kamera her hamlemi çekiyordu. Sehpaaya koyduğum dizüstü bilgisayar, çevrimiçi takipçilerimin tam olarak ne göreceğini gösteriyordu: Muhteşem oyunculuğumu ve sağ üst köşesindeki bir pencerede de bunu yapmak için doğmuşum gibi (ki bunun için doğmuşum) kumanda kolunu kullandığımı.

Yayın sayfasının sağ tarafı izleyici yorumlarına ayrılmıştı. O sırada hiç yorum yoktu; çünkü daha yayını başlatmamıştım. Bunun bir diğer olası nedeni de sekiz takipçim olduğu gerçeğiydi tabii. Bunlardan biri de kendi telefonumdu. Eh, bir yerden başlamak lazım. En meşhur oyun yayıncıları yüz binlerce, hatta milyonlarca aboneye erişebiliyor. Her ha-

reketleri dünyanın dört bir yanındaki hayran orduları tarafından hevesle izleniyor.

Babam bana hep, “Bilgisayar oyunları hobin, biliyorum Cam ama asla gerçek bir iş olmayacaklar” der. Yanılıyorsun baba. Yeterince abonesi olanlar çuvalla para kazanıyorlar. Ayrıca *hobi* kelimesini hep biraz küçümseyici bulmuşumdur. Oyun oynamak benim için bir hobiden çok daha fazlası. Bir yaşam tarzı. Üstelik şimdi, daha ortaokuldayken başarılı bir yayın başlatabilirim bir daha asla gerçek bir işe girmek zorunda kalmayabilirim.

Rehber öğretmenim Bay Fanbilmemne, bize keyif veren, tatmin edici bir kariyer seçmemizin önemli olduğunu söylemişti. İşte yayın yaparak bunu tam on ikiden vuracaktım. Oyun oynamam için insanlar bana *para* verecekti!

Her şey bir düğmeye basmamla başlayacaktı. Başparmağım kumanda kolundaki düğmeye yöneldi.

Ding-dong!

Zili duymazdan geldim. Adada kapı zili yoktu.

Zil ikinci, üçüncü defa çalındı. Ardından biri kapıya gü-rültülü bir şekilde, ısrarla vurmaya başladı.

“Biri kapıya baksın!” diye bağırdım. Sonra evde yalnız olduğumu hatırladım.

Derken telefonum çalmaya başladı. Bu, canımı sıktı. Telefonum meşgul olduğu için takipçi sayım yediye düşmüştü.

Telefonu açtım. “Ne var?”

“Cam... Evinin önündeyim!” Telefondaki, Sycamore Ortaokulu’nun öğrenci birliği üyelerinden Jordan Toleffsen’di.

“Evet, kulağa kapıyı kırmak üzereymişsin gibi geliyor.” Evimizin kapısıyla geçmişte problem yaşamıştık, o yüzden bu konuda biraz hassastım. Kapı olayı, daha çok benim ve itfaiyenin suçuymuştu. Neyse, bu başka bir hikâye.

“*Evinde misin?*” Sesi, duyduklarına inanmıyormuş gibi geliyordu. “Yıldırım’ın partisi yarım saat önce başladı!”

“Yıldırım’ın partiye katılamayabileceğimden haberi var.” Yani en azından gitmediğimde bu sonuca varacaktı.

“*İntiba* nedir bilmiyor musun?” *İntiba*, Jordan’ın favori politika terimlerinden biriydi. “Sen Pozitif Eylem Kulübü’nün başındasın! Orada *görülmen* gerek!”

Pozitif Eylem Kulübü... Yaratılmasının tek suçlusu benim. Kendimi savunmam gerekirse P.E.K.’i sadece annemle babam bana bilgisayar oyunlarını yasaklamasını diye bir lider öğrenci gibi görünmek için uydurmuşum. Asla gerçek bir kulüp olmaması gerekiyordu.

Ancak bu gerçeği kulübe katılmış ve çöp toplama, yaşlıları karşıdan karşıya geçirme, yetimhaneyi boyama gibi hayır işlerine hevesli sekiz yüz yetmiş dört çocuğa söylememin imkânı yoktu.

Tabii hayır işleri kötü bir şey değil. Birçok insana yardım ettik. Hatta sonlara doğru ben bile sevmeye başladım

çalışmalarımızı. Ama sorun, hayır işlerinin, en yoğun oyun oynanan saatlerin büyük bölümünü almasıydı.

Hayatımın en mutlu günü müdürün geçen sonbaharda P.E.K.'i kapattığı gündü. Aniden hayatımı geri kazanmıştım. Üstelik kimse de bunun için beni suçlayamazdı. Bu, benim değil Dr. LaPierre'in suçuydu. Cennetteydim resmen.

Sonra, tam oyun yayıncılığı kariyerime başlarken P.E.K. yeniden açıldı.

Cennet parmaklarımın arasından kayıp gitti.

“Yıldırım’a evden ayrılamadığımı söyle” dedim Jordan’a, telefonda. “Hatta daha da iyisi, ona hiçbir şey söyleme sen. Partiye zilyon tane insan katılacak. Kimse orada olmadığımı fark etmez.”

“Kafayı mı yedin sen? *Herkes* fark eder! Sen Cam Boxer’sın!”

Ah bu kasabanın çocukları yok mu! İnsanın canını nasıl yakacaklarını çok iyi biliyorlar.

“Beni dinle...” Başka birisinin beni aradığını belirten *bip* sesini duydum. “Bir dakika bekle.” Diğer çağrıya geçer geçmez hattın öteki ucundan gürültülü müzikle bir sürü heyecanlı konuşma sesi geldi.

“Cam?” Arka plandaki gürültüyü bastıran kalın sesi anında tanıdım. Bu, P.E.K. üyelerinin kendilerine taktıkları adla pekçilerden Xavier Meggett’tı. Müziğe bakılırsa kesinlikle partideydi. “Neredesin?” diye sordu sertçe. “Geliyorsun değil mi?”

Keyfim kaçtı.

Jordan'ı başımdan savmak kolaydı. Ama *Xavier*'ı? O hepimizden iki yaş büyüktü. Ailesi onu “seyahatlere” gönderdiği –yani tekrar islahevini boyladığı– için birkaç yıl sınıfta kalmıştı. Onun için P.E.K. herhangi bir kamu hizmeti değildi. Gerçek, hani hâkim kararıyla mahkûm olunan türden kamu hizmetiydi. *Xavier*'ın gözünde kulüp, bütün hayatına çekidüzen vermişti.

“*Xavier*... Selam! Parti nasıl gidiyor?”

“Sen gelince daha iyi olacak” dedi kalın, gür sesiyle.

Bir *bip* daha. “Affedersin *Xavier*, bunu yanıtlamam gerek.” Üçüncü aramayı açtım. Telefondaki, en yakın iki arkadaşımdan biri olan Pavel *Dysan*'dı. *Chuck Kinsey*'yle birlikte üçümüz Güçlü Üçlü'yü oluşturuyorduk; yani en azından oyun camiasında bu ismi kullanıyorduk.

“Bir yere otursan iyi olur *Cam*. Şimdi anlatacağım, teknik olarak büyük bir olay. Bir şey yiyorsan da tükür. Duyduğunda boğulursun yoksa.”

Arkada çalan müzik *Xavier*'inkiyle tıpatıp aynıydı. Buna inanamadım. “*Yıldırım*'ın partisinde misin sen?” diye çıktım. “Yayınımı izliyor olman gerekiyordu! Her an başlatabilirim!”

“Başka tarihe alman lazım oğlum. Acil bir durum bu. *Chuck*...”

Biri müziğin sesini açınca *Pavel*'ı duyamaz hale geldim.

“Ne olmuş Chuck’a?” diye bağırdım. “Orada seninle mi?” Pavel’la Chuck sekiz takipçimin ikisiydi. Eğer ikisi de partideyse geriye sadece altı takipçi kalıyordu ki bu altıdan biri de *bendim*. Tüm hayran kitlem katılsa bile en fazla beş kişi için yayın yapacaktım. Sekiz de çok matah değildi ama beş düpedüz acınası bir rakamdı.

Belli ki bu partiye uğramadan yayına başlayamayacaktım.

Her şeyi kapatıp üst kata çıktım, üzerime bir ceket geçirdim. Kapıyı açıp dışarı fırladığım gibi sertçe Jordan’a tosladım. İkimiz de devrilip evin önündeki çimenlerde yuvarlandık. Onu başımdan savdıktan sonra hâlâ evin önünde bekleyeceği kimin aklına gelirdi? Arka kapıdan çıksaydım ertesi sabah hâlâ verandamızda mı bekliyor olacaktı?

İkimiz de üstümüzü silkelerken, “Özür dilerim” diye mırıldandım.

Sycamore Ortaokulu Deniz Şahinleri takımının yıldız top tutucu ve hücum oyuncusu Freeland “Yıldırım” McBean’in dört sokak ötedeki evine doğru yürüdük.

Jordan yol boyunca bir an bile susmadı. “Büyüyünce politikaya atılmak istiyorum. Başta bu yüzden P.E.K.’e katıldım zaten; öğrenci başkanı seçilmeme yardımı dokunabileceğini düşünmüştüm. Ancak seçimlerin tek amacı diğer adayı yenmek. Bizse P.E.K.’te bir şeyleri başarmakla dünyayı daha iyi bir hale getirmenin işbirliğinden geçtiğini öğrendik...”

Konuştı da konuştu. McBean'in evine yaklaştıkça onu duymakta zorlanmaya başladım. Müzik bütün mahalleyi inletiyordu. Evin önündeki çimenliği yarıladığımızda durup bana bir şey söylememi bekliyormuşçasına baktı.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ee, ne yapmalıyım sence?"

Son üç sokaktır ağzından çıkan tek kelimeyi bile dinlememişim. Politikayla ilgili bir şeyler dediğini hatırlıyordum; ancak sıkıcı birkaç dakikanın sonunda beynim söylenenleri kendiliğinden *Kimin Umurunda?* klasörüne atmıştı. Yaşam tarzımın bir yanı da kuru gürültüyü filtrelemek. Böylece dikkatimi bütünüyle sadece ait olduğu yere, yani bilgisayar oyunlarına verebiliyorum.

Ama Jordan o kadar ciddi, bakış açımı duymak için o kadar heyecanlı gözüküyordu ki ona daldığımı söylemeye içim el vermedi. "Ama neden, şey, o konuda bana danışıyorsun ki?"

Yanıtım onu şaşırtmış gibiydi. "Çünkü sen Cam Boxer'sın. P.E.K. senin eserin. Buralarda kafasında birkaç tahtası eksik olmayan biri varsa o da sensin."

Ona boş boş bakıyordum ki kapı savrulurak açıldı. "Cam!" Yıldırım uzun, kaslı kollarını boynuma dolayıp beni eve sürükledi. "Hey millet! *Cam geldi!*"

Evden çıkan "*Cam!*" kükremesi bangır bangır çalan müziğin sesini bastırdı. İnsan kalabalığının arasından geçtim, sırtıma yumruklar indi, ellerime beşlikler çakıldı ve omuz-

larıma şaplaklar atıldı. İnsanların bana sarılmasından boğulacaktım az kalsın. Buraya en başta neden gelmek istemediğimi mükemmel biçimde gösteriyordu bu durum. Sevilmek güzel de oyun yayıncılığı kariyerimi başlatmak için kendime ayıracak beş saniyem bile kalmayacak kadar sevilmek hoş değil. Neredeyse insanların benden nefret etmesini istemeye başladım ya da en azından beni rahat bırakmalarını.

Yıldırım benimle öyle sert göğüs tokuşturdu ki göğsüm uyuştı. “Ortam yıkılmıyor mu?” diye kükredi kulağıma. “Kimse Yıldırım gibi parti veremez!” Kendisinden hep bir başkası –mükemmel biri– hakkında konuşuyormuşçasına bahsederdi.

“Aynen, yıkılıyor.” Etrafa baktığımda bunu kabul etmem gerektiğini hissettim. Oturma odası dans eden çocuklarla tıka basa doluydu. Sağa sola hareket edecek alan olmadığından ritme ayak uydurmak için zıplıyorlardı. Herkesin elinde bir gazlı içecek kutusu ya da su şişesi vardı; içlerinden havaya püsküren sıvılar, sis bulutu gibi yere çöküyordu. Evin her yüzeyi –masalar, sandalyeler, koltuklar– yarısı yenmiş pizza dilimleriyle doluydu. Görmesem de halıyı kaplayan cips kırıntısı tabakasını hissedebiliyordum. Parti sona erdiğinde –tabii ererse– McBean ailesini efsanevi bir temizlik bekliyordu. Parti hiç de sona yaklaşıyor gibi değildi. Artık P.E.K.’in başkanı da geldiğine göre iyice çığırından çıkabilirdi.

Evi gezen bir dans zincirine katılarak mutfağa girdim. Üst üste dizilmiş pizza kutuları tavana erişiyordu. Çocuklar

da iki metre uzunluğundaki dev bir sandviçten parçalar kesip alıyorlardı. Mikrodalga fırının üzerindeki saat, o sırada yayının on birinci dakikasında olmam gerektiğinin acıklı bir anımsatıcısıydı. Ya o tanımadığım beş takipçinin hevesi kaçır da beni takip etmeyi bırakırlarsa? Bilgisayar oyuncularını pek de sabırlı insanlar değildirler. Aralıksız aksiyona alıştırlar.

Gözüm Yıldırım'ların arka bahçesine açılan mutfak kapısına takıldı. Planım şuydu: Kaçmak. Beş dakika içinde evde, ondan iki dakika sonraysa çevrimiçi olabilirdim. Parti öyle kalabalıktı ve çığırından çıkmıştı ki kimse eve girdiğimi, boydan boya geçtiğimi, hatta çıkıp gittiğimi fark etmezdi bile. Tek hatırlayacakları beni gördükleri olurdu.

Kelly Hannity'yle yumruk tokuşturdum, yemek çubuklarıyla kısmen erimiş dondurmaları pasta yiyen iki kızın arasından süzuldüm ve kapıdan dışarı adım attım.

Ayaklarımın altında çimler... Özgürlük...

Epey büyük bir el omzumu kavradı. "Selam Cam." Kalın ses havayı titretti.

Xavier! İçeride, partide olmak yerine dışarıda ne işi vardı?

Elime bir ayakkabı kutusu tutuşturdu. "Bu senin için."

"Ayakkabı mı?"

Yanıt olarak kutunun içini görebileyim diye kapağı yana yatırıp açtı. Ağzına kadar şekerli kurabiyelerle doluydu.

Her biri, pembe ve beyaz kremayla çizilmiş minik çiçeklerle süslenmişti.

“İı... Teşekkürler” diyebildim güçlkle.

“Kendim pişirdim” dedi gururla. “Annemin yumurtaları kırmama yardım etmesi gerekti.”

Yumurta kırmanın kafa kırmaktan daha zor olabileceği kimin aklına gelirdi? “Harika gözüküyorlar. Ama hepsini yerssem şişmanlarım.”

“Yemen için pişirmedim” diye açıkladı Xavier. “P.E.K. için pişirdim.”

Kafam karışmıştı. “P.E.K. kurabiyeleri ne yapsın ki?”

“Satsın” diye vurguladı. “Yani kermeste. Hani Bay Fanshaw şey demişti ya...”

Bu birçok şeyi açıklıyordu. Eğer Bay Fanfilanca'nın dediği bir şeyse hiç dinlememişimdir. P.E.K.'in danışman öğretmeni ne zaman ağzını açsa beynim kış uykusu moduna geçer. Gerçi Yeni Yaklaşım diye bir şeyi hayal meyal anımsıyorum. Sekiz yüz yetmiş dört pekçinin hepsini birden kamu hizmeti yapmaya gönderirseniz, pek çok ortaokul öğrencisi yüzde elli ihtimalle yardıma gittiği yeri altüst edecektir.

O yüzden P.E.K. hayır işleri için para toplamak amacıyla kermes düzenlemeye başlamıştı. İnsanlara doğrudan yardım etmek yerine onlara işlerini kendileri görsünler diye para veriyorduk artık. Örneğin kasabanın mühendisleri tarafından, mevcut binasının kusurlu olduğuna kanaat getirildiği

için Sycamore Halk Kütüphanesi'nin yeni bir binaya ihtiyacı vardı. Bu yapı, 1800'lerde inşa edilmiş eski bir malikâneydi aslında. Onlarca yıl önce yıkılmamış olması bile mucizeydi. Bana sorarsanız asıl kusurlu bulunması gereken kısmı bilgisayar oyunu koleksiyonu. O kadar eskiler ki bu oyunları oynayacak konsolları ancak bir zaman kapsülünde bulabilirsiniz.

Xavier kurabiyeleri, P.E.K.'in kütüphane için düzenleyeceği kermeste satılsın diye pişirmişti. P.E.K.'in başkanı olduğum için kermesi *benim* planlamam gerekiyordu muhtemelen. Xavier da bu yüzden kurabiyeleri onlarla ne yapılması gerektiğine dair fikir sahibi biri yerine bana vermişti.

Artık –Xavier tepemdeyken– kaçabilmemin imkânı yoktu. O yüzden ona teşekkür edip başka bir çıkış aramak üzere eve geri girdim.

Önümde ayakkabı kutusunu tutarken kalabalığın arasından ilerlemek neredeyse imkânsızdı. Ezilip paramparça olmasın diye mutfak tezgâhının üzerine koymayı bile güçlükle becerdim. Xavier'a el emeği kurabiyelerinin kütüphane kermesinde para kazandıracak kadar dayanamadığını açıklamak zorunda kalmayı hiç ama hiç istemezdim.

Rastladığım hemen herkes, üzerinde çalıştığım büyük kermesi sordu bana. İnsanlarla konuştuğça iyice moralim bozuldu. Bu konuşmalar, P.E.K.'in oyun yayıncılığı kariyerimi nasıl da engellediğini hatırlatmaya yarıyordu sadece.

Pavel kolumdan tuttu. “Oğlum, nerelerdeydin sen?” diye tısladı. “Sana söyleyeceğim şeye inanamayacaksınız...”